

Pierre Soletti je rojen leta 1971 v osrčju južne Francije. Izdal je več kot dvajset knjig za odrasle in mladino. Sodeluje na številnih javnih branjih in festivalih, kjer publiko vsakič znova navdušuje s svojim animiranim nastopom. Njegova dela so botrovala ustvarjanju mnogih multimedijskih predstav. Na glasbenem področju redno ustvarja s svojim bratom Patriceem Solettijem in v duetu Facteur zèbre. Je urednik pesniške zbirke sodobne poezije za mladino *Petit VA!* Snuje napise na zidovih muzejev in drugih krajih, ki so bolj ali manj posvečeni umetnosti. Njegov način pisanja je na videz naiven, saj se izraža s preprostimi besedami, a presunljivo prodoren. V svojih tekstih večkrat namenoma maltretira jezik in tako prek podobe pesnika “poète agité”, kot ga pogosto označujejo, v resnici ustvarja jezikovna presenečenja ter grafične in leksikalne jukstapozicije, ki dopuščajo, da se na lahkoten način dotika tudi najbolj eksistencialnih vprašanj.

Pierre Soletti

Zadnja postaja za planetom Jupitrom

1.

prav, lahko rečeva, da se greva lovit, prav?
rečeva, da si ti volk in jaz kožokrilec, prav?
kožokrilec je beseda, ki je prej nisem poznal
beseda

jaz sem kožokrilec

lahko se delam, da sem kožokrilec, ki vztrajno navija mehanizme vseh
vetrov
ki pred menoj nimajo nobenih skrivnosti, prav?

navijal bi mehanizme

prodril bi vse do strojev
in ustvarjal veter

ali kar koli drugega, kar počnemo
ko prodremo v stroj

delal bi veter
ustvarjal rafale vetra brez konca in kraja

lahko rečeva

15.

prav
in bi bil jaz tisti
ki je zapravil
vse svoje življenje
prav?
ne bi bil jaz
ampak volk
prav?
volk naj bi bil ta, ki je zapravil vse življenje
in ne jaz, ki s svojimi kratkimi nogami
ne bi nikoli uspel ujeti življenja
lahko rečeva, da to ne bi bil jaz
lahko rečeva, da ni moja krivda
življenje
lahko rečeva, da to ni odvisno od mene
ampak da sva ga zapakirala v kovček
prezgodaj
in da zdaj ne vem, kam sva ga založila
prav?
ves ta nered naj ne bi bil najina krivda
lahko rečeva
da to nisva midva
da sva le del pokrajine, prav?
lahko bi tekala po žarnicah
o katerih ne bi nič vedela o svetlobi
tekala bi po svetlobnih kolobarjih kjer ne bi bilo nikogar
zakopala bi se globoko v sipine plaž
ki jih je nekdo pozabil v žepu
tekala bi po žepu
brskala po njegovem dnu
bumbumala ob stene sveta
lahko rečeva, da je tako, prav?
lahko rečeva, da je vrtoglavo živeti pokonci

37.

prav, lahko rečeva, da sem svoje noge dal v očetove noge, prav?
lahko rečeva, da so njegovi čevlji moji, prav?
in njegov glas, lahko rečeva, da mi ga je posodil, prav?
jebela cesta! oče sem
v trenutku začutim bumtreskanje v trebuhu
se je tudi moj oče počutil tako?

100.

...
čakal te bom
na zadnji postaji
na levo
takoј za planetom
Jupitrom

Ker se začenja

koliko besed potrebujeva
da bi se lahko razumela?

ali da bi nama postalo jasno?

koliko?

povej, koliko besed
koliko gibov
povej

koliko lestev potrebujeva
da bi se lahko povzdignila v višave?

kolikokrat besedo za besedo
se je treba povzpeti po naših otroštvih
da bi se lahko srečala?

kako dolgo je treba plezati
kot divja trava
do kod?

koliko besed potrebujeva
da bi nehala čofotati
po lužah surove žalosti?

koliko zvezd morava videti
pasti v najin krožnik
da bi nehala utapljati samotnost
v paketih po dvanajst?

pišem
ker so
na konicah prstov
črke

& včasih razmišljam:

koliko besed,
povej, koliko besed
da se boriva
da se premagava
ali da se zdrobiva

koliko besed potrebujeva
da bi se razumela
da bi nama postalo jasno
da bi se enako stopila ob vsaki besedi

koliko?

*“Dlje od samega sebe sem nekega dne
abrakadabrično odpotoval,
že dolgo se nisem več srečal;
zdaj sem tu v sebi, kot človek v svoji hiši,
ki se je zgradila, medtem ko ga ni bilo.*

*Pozdravljena bodi tišina.
Nisem se vrnil, da bi se vrnil;
prišel sem, ker se začinja.”*

Gaston Miron

Prevedla in spremni zapis napisala Mateja Bizjak Petit